

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 37.

Tredie Session.

13de Møde.

Tirsdagen den 28de October.

(Fortf.)

David (fortsat): Nu har, det veed jeg nok, de forskjellige Communalanordninger søgt denne Afgjorelse paa forskjellige Veie. Man har søgt Afgjorelsen i en større Pluralitet paa den ene eller den anden Side; man har søgt den deri, at de to Collegier, Byraadet og Borgerrepræsentationen, i visse Tilfælde, hvor de vare uenige, skulle træde sammen og stemme sammen, for derved at faae en afgjorende Pluralitet. Men man har ogsaa søgt Afgjorelsen ved at henvise Sagen i færilige Tilfælde til Regjeringen, naar Byraadet og Borgerrepræsentanterne slet ikke kunne blive enige. Jeg skal heller ikke med Hensyn til dette Punkt udtale mig, om det er den rigtigste Maade til overalt at komme til en endelig Afgjorelse at henvise Sagen til Regjeringen; men jeg skal dog ikke undlade at bemærke, at efter min Anskuelse er det aldeles ikke uforenligt med Communalfriheden, at vigtige Sager, der trænge til Afgjorelse, hvor Byraadet og Repræsentanterne ikke kunde blive enige, — jeg siger vigtige Sager — henvises til Regjeringens Afgjorelse. Det er, hvad jeg med Hensyn til Regjeringens Tilsyn troede at maatte tilføie til, hvad der er yttret af andre foregaaende Talere, idet de, som det forekommer mig, kun have betragtet den ene Side af Tilsynet, istedetfor at jeg har troet ogsaa at burde vende Blikket til den anden Side af det, med Hensyn til hvilken det efter min Anskuelse i Lovforslaget er ligesaa mangelfuldt som det fra den første Side betragtet undertiden er overflødig.

Jeg skal nu henvende Opmærksomheden paa et andet vigtigt Punkt i denne Lov, hvor jeg vel forsaavidt er enig med de foregaaende Ta-

lere, at jeg heller ikke finder de i Loven udtalte Principer at være rigtige, men hvor jeg nærer andre Anskuelser med Hensyn til det rigtige Udgangspunkt. Jeg maa være enig med dem, der have fremhævet, at de høie Valgqualificationer, som Forslagsstilleren har forlangt af alle dem, der i de forskjellige Raad skulle varetage Communens Anliggender, ere ikke blot i Betragtning af de stedfindende Forhold i vore mindre Communer, men overhovedet meget for høie. Jeg maa ogsaa være enig med dem, der have udtalt det som deres Overbeviisning, at den bedste Garantie for den Valgte skal søges i hans Medborgeres, i Vælgeres Tillid; men jeg kan paa den anden Side ikke være enig med dem, som mene, at Forslagsstilleren har fundet den rette Grændse for den active Valgret i Communen. Jeg troer, at han selv har følt, at han i denne Henseende er gaaet for vidt, og at det har været Grunden til, at han har opdyngtet Fordringer til de Valgte, som ikke blot ville være vanskelige, men endogsaa umulige at opfylde i mange af vore Communer. Den ærede Forslagsstiller har ikke sluttet sig ligesom til Grundlovens Valgsystem, og sagt, at Enhver, der er Vælger, efter denne skal være Vælger i Communen, men han har heftet en Fordring til Grundlovens almindelige Valg, som skal see ud som Noget, men som i Grunden er Jngenting; thi jeg troer ikke, og han har selv yttret det, at der vil findes Mange i Communen, der kunne udøve Valgret til Rigsdagen, der efter den Indskrænkning, som han har gjort i Valgbesøielsen, ikke ogsaa ville være Vælgere i Communen. Han siger: kun Den, der efter Grundloven er valgberettiget, skal være det i Communen, naar han bidrager directe Skatter til denne; men hvormeget eller hvorlidet, er mig aldeles ligegyldigt, thi det blotte directe Bidrag er tilstrækkeligt, om det